

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 393/06
04.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Миломира Николића, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против туженог "ББ", чији је пуномоћник БВ, адв., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.1.бр.694/05 од 6.10.2005. године, у седници одржаној 4.10.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж.1.бр.694/05 од 6.10.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Бајиној Башти Прс. 82/05 од 26.5.2005. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи одлука туженог о отказу уговора о раду бр.20/22 од 14.4.2004. године и да се обавезе тужени да тужиљу врати на радно место помоћног куvara "А" у пословну јединицу туженог "ББ". Ставом другим изреке обавезана је тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 34.500,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиље Окружни суда у Ужицу је пресудом Гж.1.бр.694/05 од 6.10.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиље.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.372. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04, који је ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиље неоснована.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.361. ст.2. тач.9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл.361. ст.2. тач.12. ЗПП, на коју се ревизијом неосновано указује јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противуречи сама себи нити разлозима пресуде, садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да је тужиља радила код туженог на радном месту помоћни кувар "А" у пословној јединици туженог "ББ". Тужиља је по занимању НК радник са завршеном осмогодишњом школом. Од момента заснивања радног односа од 2.7.1979. године тужиља је радила код туженог на радном месту спремачице, помоћног куvara "А" и помоћног куvara "Б". Тужени је 26.5.2003. године донео Појединачни колективни уговор бр.257 којим се ближе уређују права, обавезе и одговорности запослених и туженог из области рада и радних односа као и њихови међусобни односи. Обавеза туженог је била да након доношења наведеног Појединачног колективног уговора са свим запосленима закључи уговор о раду. Тужени је са тужиљом закључио уговор о раду бр.1/502 1.11.2003. године којим је тужиља рапоредена да обавља послове помоћног куvara "А" у пословној јединици туженог "ББ" почев од 1.11.2003. године и на њему је радила тужиља све до 6.4.2004. године, када тужени доноси решење бр.216/1 којим тужиљу распоређује на послове спремачице у пословној јединици туженог "ББ", а који послови одговарају њеној стручној спреми са почетком рада од 7.4.2004. године и уз обавезу тужиље да закључи уговор о раду под измењеним условима. Тужени је у образложењу наведеног решења истакао да код туженог у пословној јединици "ББ" већ дужи период постоји потреба за спремачицом и да због потребе посла обзиром да тужиља нема потребну стручну спрему за обављање послова радног места помоћног куvara "А" иста се распоређује на послове спремачице. Наведено решење тужиља није хтела да прими. Тужиља одбија да потпише наведени уговор о измењеним условима због чега тужени дана 14.4.2004. године доноси одлуку бр.20/22 којом тужиљи отказује уговор о раду из разлога што је тужиља одбила да потпише наведени уговор.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиље, јер је тужени из оправданих разлога понудио тужиљи да закључи уговор о раду под измењеним условима, чиме су се стекли услови за отказ уговора о раду у смислу чл.103. ст.3. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.70/01).

Одредбом чл.103. Закона о раду прописано је да послодавац може понуди запосленом закључење уговора о раду под измењеним условима, с тим да послодавац може да понуди закључивање уговора о раду под измењеним условима само из оправданих разлога. Ставом 3. истог члана прописано је да запослени који одбије да закључи уговор о раду у смислу ст.2. овог члана послодавац може да откаже уговор о раду.

Имајући у виду наведену законску одредбу, као и да је тужени понудио тужиљи закључење уговора о раду под измењеним условима из оправданих разлога, везаних за потребе радног процеса, којим су измењени послови које тужиља треба да обавља, јер је постојала потреба за пословима спремачице, да је тужиља одбила да закључи са туженим понуђени уговор о раду, то је тужиљи законито престао радни однос у смислу цитиране законске одредбе, па је побијана одлука у свему правилна и законита.

Осталим наводима ревизије се напада утврђено чињенично стање које се у смислу одредбе чл.398. ст.2. ЗПП ревизијом не може побијати.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу чл.405. ЗПП.

Председник већа - судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм